

ENGEL DES DOODS

Voor Kristen

De geur van aceton was zo scherp dat het pijn deed aan zijn neusgaten. Het verspreidde zich langzaam door de kieren in de deur en stroomde de donkere kelder in.

De ruimte werd alleen door de plafondlampen verlicht. Hij had de ramen dichtgemetseld, zodat hun lege kozijnen één geheel vormden met de muur.

Even bleef hij daar in de gang staan. Vervolgens zette hij het masker over zijn mond en neus, waarna hij zijn lange, slanke vingers voorzichtig in een latex handschoen wriemelde.

Op de juiste manier.

Terwijl hij naar het geluid van zijn eigen ademhaling luisterde, merkte hij op dat de muren van de kelder vochtig waren. Hij vond het vreemd dat het ventilatiesysteem met zijn koolstoffilter niet efficiënter was, maar zette die gedachte snel weer uit zijn hoofd. Het systeem had continu aangestaan, maar de muffe keldergeur hing er nog steeds. Hij begon er al aan te wennen. Uit zijn laboratoriumjas haalde hij de drie sleutels.

Hij was blij dat er vanaf de begane grond geen directe toegang was. Je moest buitenom via de tuin om de trap naar beneden te vinden. Een van de eerste dingen die hij had gedaan nadat hij hiernaartoe was verhuisd, was aparte sleutels voor de kelder laten maken.

De gele sleutel was voor de koelcel met daarin de vriezer; de blauwe was voor de ruimte met het twee meter lange, ondiepe bad met de vacuümzuiger. De laatste sleutel was rood en bood toegang

tot de achterkamer. De expositie, zoals hij het noemde, met drie rechthoekige, glazen kisten op een rij.

Hij had bijzonder genoten van het aanbrengen van de lampen die de drie vrouwen in hun doorzichtige open kisten verlichtten. Ze waren met de zorgvuldigheid van een portretfotograaf gericht, waarbij het licht zo zacht viel dat geen schaduw te donker was en alle details voor de toeschouwer glashelder te zien waren. Hij was al begonnen met de voorbereiding van de verlichting voor de volgende kist, die snel klaar zou zijn voor de nieuwe vrouw, en had wat spullen verplaatst om ruimte te maken.

Hij bleef even staan en keek naar de drie naakte vrouwen.

Wat waren ze mooi. Hun vormen waren verschillend, precies zoals hij het bedacht had.

De eerste was slank. De tweede had volgens hem een normaal postuur. Daarna kwam de trots van de verzameling: de vrouw met de perfecte vrouwelijke vormen, de zware borsten en dikke dijen. Toen hij met zijn hand over haar heup streek, voelde hij het bloed tintelend door zijn lichaam stromen terwijl zijn erectie zwol.

Hij deed altijd erg zijn best om de oorspronkelijke vormen te herstellen. Voordat hij met een lichaam aan de slag ging, maakte hij gedetailleerde foto's van de voor- en achterkant en van opzij, waarbij hij de helling van de borstkas opmerkte en de lijn van de taille.

Zijn inspiratie haalde hij uit de tentoonstelling van Gunther von Hagen, *Körperwelten*, en de wereldwijde reizende expositie *Body Worlds*. Hij was gefascineerd geraakt door de gedachte dat je de schoonheid van een vrouw voor eeuwig kon behouden.

Het blonde meisje was geen lust voor het oog, zoals ze daar onder de gloed van de neonverlichting in het lege stalen bad lag, haar naakte lichaam ingevallen. De afgelopen maanden had de aceton zijn werk gedaan en al het water tot aan de laatste druppel uit haar lichaam onttrokken.

En toch liep er een rilling over zijn rug. Dit was de laatste fase. De ruimte was koud en steriel, de muren waren bekleed met witte

tegels en achterin stond een roestvrijstalen tafel voor de potten met chemicaliën en siliconen. Ernaast lagen de slangen en de houten kist.

Hij deed een stap naar voren, maar moest toen toch wegkijken. Dit was de minst vleierende fase van het proces. De oogholten waren leeg, het gezicht ingevallen. Onder de huid lagen alleen nog spieren en botten. Maar hoewel de buitenste bekleding los over de schedel lag, dacht hij toch de schoonheid te zien die hij nu zou gaan herstellen. Haar lange haar werd met een strakke kap tegen de vloeistof beschermd. Wat zou ze mooi zijn met haar haarlokken gedrapeerd over haar perfecte schouders, dacht hij. Als een kunstenaar voelde hij de liefde voor zijn werk in zich opborrelen naarmate de voltooiing naderde.

De eerste keer had het hem zeer verrast. Hij had zich mentaal niet voorbereid op de transformatie naar zo'n magnifiek en wonderbaarlijk exemplaar. Natuurlijk wist hij dat het lichaam voor 70 procent uit water bestond en dat dezelfde hoeveelheid plus een extra 10 tot 15 procent in het bad met aceton zou verdwijnen. Toch was hij verbijsterd geweest, en hij had een paar dagen gewacht voordat hij er weer klaar voor was om naar de kelder terug te keren en het werk af te maken.

Aan de andere kant had hij zich in zijn wildste dromen de euforie niet kunnen voorstellen die hij had gevoeld toen de siliconen uiteindelijk waren uitgehard en hij had haar lichaam haar fraaie rondingen teruggegeven, die hij misschien zelfs een beetje naar zijn eigen smaak had overdreven.

Verbijsterd had hij daar gestaan terwijl hij zich de schepper van het universum voelde.

*

Hij liep naar de roestvrijstalen tafel en pakte de slangen. Nadat hij de zware potten met siliconen op de kar had gezet, duwde hij die naar het ondiepe bad. Uit elke pot staken twee slangen. Hij keek

omhoog naar de klok. Het vullen van het bad zou nog geen halfuur duren. Wanneer dat klaar was, zou hij het deksel erop leggen en de vacuümzuiger aanzetten. Daarna hoefde ze daar alleen maar te liggen terwijl de siliconen geleidelijk haar cellen binnendrongen en haar lichaam vulden.

Met een klein mes sneed hij de beschermkappen eraf en verbrak hij het zegel, waardoor de siliconen begonnen te vloeien. In het begin langzaam en aarzelend, hoewel hij de substantie van tevoren had verwarmd om het proces te versnellen, maar toen begon het echt te stromen, een vloeistof met een grotere dichtheid dan water die geleidelijk in het bad gleed en zich naar de vier hoeken verspreidde.

De hele operatie vereiste geduld en de grootste zorgvuldigheid. Zijn vrouwen waren kleine meesterwerken. Misschien zelfs grote meesterwerken. Hij sloot de deur, klaar om zich volledig aan de blondine te wijden. Hij was het haar verschuldigd.

‘Nee, helaas niet, mevrouw Milling. Voor zover ik weet is er nog steeds geen nieuws over uw dochter,’ zei Louise Rick spijtig in de telefoon. Ze zat te zweten in haar sportuitrusting en was net terug op het hoofdbureau van de politie, na zes uur samen met de rest van de onderhandelingsseenheid.

De oefening was al enige tijd geleden ingepland; het thema was suicide. Om zeven uur die ochtend had Louise zich bij de anderen op de Sjællandsbrug gevoegd. Hoewel ze inmiddels redelijk ervaren was, vond ze het niet bepaald leuk om aan een brug te bungelen en te proberen een denkbeeldige zelfmoordpleger zover te krijgen dat hij zijn poging de wereld vaarwel te zeggen opgaf. Maar het was een goede dag geweest en Thiesen, het hoofd van de eenheid, had haar geprezen en gezegd dat ze er steeds beter in werd. De volgende stap was de Storebæltsbrug, de kolossale hangbrug over de Grote Belt tussen de eilanden Funen en Sjælland.

‘Ik begrijp uw ongerustheid heel goed. U hebt al maanden niets meer van haar gehoord.’

Louise liet zich in haar stoel zakken en ritste haar trainingsjas open. Het was bloedheet op het bureau, de lucht bedompt en klam. De radiator stond helemaal open om de winterkou buiten te houden en op de groezelige vloer lag sneeuw van buiten. Ze was net binnengelopen en alweer onderweg naar buiten toen mevrouw Milling had gebeld.

Er ging geen week, hooguit twee weken, voorbij zonder een telefoontje van Grete Milling. De dochter van de gepensioneerde vrouw

was ruim zes maanden geleden verdwenen tijdens een pakketreis naar de Costa del Sol. Sinds de zomervakantie was er geen spoor meer van Jeanette Milling. De Spaanse politie hield zich ter plaatse met de zaak bezig, terwijl de Opsporingsafdeling van de Deense Rijkspolitie het onderzoek leidde. Toch bleef de oude vrouw het hoofdbureau van de politie bellen om te vragen of er al een doorbraak was.

Louise keek omhoog naar de klok. Ze moest Jonas vandaag van school oppikken voor een tandartsafpraak.

‘Ik weet zeker dat de politie in Spanje nog steeds naar Jeanette op zoek is,’ troostte ze de bezorgde moeder, maar natuurlijk wist ze dat helemaal niet zeker. De Spaanse autoriteiten waren maar al te bekend met vrouwen die helemaal hoteldebotel waren van hun vakantieliefdes, dus het was geen wonder dat ze zulke zaken niet serieus namen – vooral niet wanneer de vrouw in kwestie boven de dertig, kinderloos en nog steeds single was.

Het enige wat in de zaak van Jeanette Milling op een misdrijf kon wijzen, was het feit dat er niets meer van haar bankrekening was opgenomen sinds de dag van haar vermissing.

Alsof Grete Milling op een of andere manier door de telefoon kon merken dat Louise er niet met haar volle aandacht bij was, schraapte ze haar keel en herhaalde ze wat ze zojuist had gezegd:

‘Ik heb geprobeerd weer in contact te komen met die journalist die over Jeanette schreef ten tijde van haar verdwijning.’

Ze legde uit dat ze dat had gedaan om zeker te weten dat hij niets te weten was gekomen wat de politie misschien over het hoofd had gezien.

‘Maar hij werkt daar niet meer, en de man met wie ik sprak had nog nooit van Jeanette gehoord. Het is alsof iedereen haar is vergeten.’

*

Jeanette Milling was met Spies Travel van Billund naar Málaga gevlogen, waar op de luchthaven een gids had staan wachten om de

groep vakantiegangers op te vangen. De gids herinnerde zich de lange vrouw met het lange blonde haar, maar zijn enige contact met haar was toen hij haar naar de bus wees die de gasten naar Fuengirola zou brengen, waar Jeanette verbleef. Daarna zag hij haar nooit meer.

De krant *Morgenavisen* had beschreven hoe Jeanette bij het hotel was aangekomen en een kamer met gedeeltelijk zeezicht had gekregen. Er was zonder enige twijfel vastgesteld dat ze vier dagen in het hotel was geweest, aangezien haar naam elke ochtend van de lijst werd gestreept wanneer ze voor het ontbijt verscheen. Maar na de eerste vier dagen had ze het restaurant helemaal niet meer bezocht.

In een kleine supermarkt naast het hotel had ze boodschappen gedaan. De politie had dat kunnen nagaan door haar bankafschriften te bekijken. Diverse gasten hadden haar gezien, bij het zwembad en in het restaurant van het hotel. Ze beschreven haar als een glimlachende, spontane vrouw die met vrijwel iedereen een praatje maakte.

Maar toen ineens was ze verdwenen. Vanaf dat moment was er geen spoor. De Jeanette Milling-zaak had in de dagen na haar verdwijning veel media-aandacht gekregen. Nadat ze als vermist was opgegeven, had *Morgenavisen* een verslaggever en een fotograaf naar de Costa del Sol gestuurd om te kijken of ze de gangen van de jonge vrouw konden natrekken tot het moment dat ze ogenschijnlijk van de aardbodem was verdwenen.

Inmiddels was de belangstelling voor het verhaal al lang weggeëbd. Niemand die nog schreef over de vermiste dochter van Grete Milling.

*

‘Ook moeten we er rekening mee houden dat uw dochter misschien helemaal niet gevonden wil worden,’ opperde Louise voorzichtig.

Het bleef stil aan de andere kant en Louise verplaatste haar blik naar de vloer.

‘Nee,’ was het antwoord na een tijdje, zacht maar overtuigd. ‘Ze zou me nooit in mijn eentje in die onzekerheid achterlaten.’

Jeanette Milling had even buiten Esbjerg gewoond, en na haar verdwijning had haar moeder haar huur doorbetaald, zodat haar dochter haar flat nog zou hebben als ze thuiskwam. De zes jaar voorafgaand aan haar verdwijning had ze als secretaresse en receptioniste bij twee fysiotherapeuten gewerkt, maar verder wist Louise heel weinig over de vrouw die een pakketreis voor twee weken zonzakantie had geboekt.

De zaak had ook geen hoge prioriteit meer. Vandaag al helemaal niet, dacht ze, met opnieuw een blik op de klok boven de deur.

En toch kon ze het niet over haar hart verkrijgen de telefoontjes van mevrouw Milling te negeren, aangezien de vrouw er zoveel hoop in legde.

‘Belt u gerust weer,’ zei Louise voordat ze het gesprek afrondde en ophing.

Even bleef ze zitten, plots geraakt door het verdriet van de vrouw over haar dochters verdwijning. Het was beslist ontroerend zoals Grete Milling onwrikbaar vasthield aan haar overtuiging dat Jeanette gevonden zou worden, ook al waren er maanden verstreken. Tegelijkertijd durfde ze nauwelijks aan de dag te denken waarop iemand die hoop de grond in zou boren door haar te vertellen dat ze de huur van haar dochters flat nu kon opzeggen.

‘Wil je koffie?’ vroeg Lars Jørgensen. Haar werkpartner was al onderweg naar de deur.

Louise schudde haar hoofd. ‘Ik moet met Jonas naar de tandarts, dus ik kan maar beter gaan,’ zei ze terwijl ze het appje las dat intussen was binnengekomen.

Eerder vrij, schreef de jongen. Ben thuis.

‘Tot morgen,’ zei Louise met een glimlach, terwijl Lars Jørgensen de tekst neuriede van een liedje dat erover ging dat het werk van een vrouw nooit af is.

‘Het is weg!’ gilde Carl Emil Sachs-Smith bijna, terwijl hij zo voorbij de receptioniste vloog. Het was donderdagochtend toen hij het kantoor van Miklos Wedersøe in Roskilde binnenstormde, zonder zich er iets van aan te trekken dat hij misschien stoorde. ‘De plek aan de muur was leeg!’

Carl Emil voelde het zweet over zijn rug onder zijn coltrui naar beneden glijden, terwijl hij zijn jas op de grond gooide en op de stoel tegenover de advocaat plofte. Zolang hij zich kon herinneren had het beroemde glaselement er gehangen. Even zat hij met zijn ogen dicht. Het voelde alsof zijn bloed moeite had zijn hoofd te bereiken, hoewel het zo snel door de rest van zijn lichaam kolkte dat hij er duizelig van werd.

‘Ik snap het niet,’ voegde hij er fluisterend aan toe, alsof het idee maar niet wilde doordringen. ‘Het hing er altijd, boven mijn vaders bureau.’

Zes maanden geleden had hij het familiegeheim van de Engel des Doods, zoals ze hem noemden, aan zijn advocaat toevertrouwd. Op een avond aan het einde van de zomer, na een bestuursvergadering van de Termo-Lux-directie, hadden Miklos Wedersøe en hij samen gedineerd in restaurant Prindsen in Roskilde. Zijn zus was vroeg naar huis gegaan om bij haar dochter te zijn, en terwijl de twee mannen na hun maaltijd een cognacje dronken, had Carl Emil hem verteld hoe het legendarische icoon in het bezit van zijn grootvader van vaderskant was gekomen.

Als jonge glazenmaker in Roskilde had de grootvader de opdracht